Profilen

Maria Ekman Isholt, diktare som blir läkare

”Vill stå på de svagas sida”

Som 11-åring skrev hon en deckare som sommarföljetong i Expressen, året därpå en deckarhistoria i lokaltidningen hemma på Gotland.

– Jag var nog världsberömd på hela Gotland under några år, säger Maria Ekman Isholt med ett stort skratt.

Hon skrev väldigt mycket även efter det men vågade inte publicera alstren. Men nu har hon slagit till igen – hon har fått en diktsamling publicerad. Den heter Livsfunderingar och ordmanier, en titel hon förklarar med att dikterna verkligen är funderingar kring livet, ständigt med människor i centrum, och att hon älskar ord.

Uppväxt utanför Visby och under resans gång bosatt i USA för studier och i Skåne. Men nu rätt rotad i björkarnas stad uppe i norr, Umeå, och snart färdig med sina medicinstudier, går ut i juni.

– Jag är en diktare som råkat bli medicinare, poängterar hon, inte en medicinare som börjat skriva.

Skrivandet idag är underordnat medicinstudierna och familjen – man samt två döttrar och en son födda i slutet på 1980-talet.

Att sätta en dikt på pränt går fort. Hon sitter inte och filar och skriver om. Det är inte vid skrivpapperet alstret tar form. I stället är det en tanke på en bild eller en människa som så småningom mognar till en dikt.

– Jag lägger inte ner särskilt mycket tid – tankarna bara kommer. Det är inte så storstilat utan bara som folk tänker, säger hon anspråkslöst och berättar om de delade känslor diktsamlingen ger henne.

– Att ha fått den utgiven ger mig en kick. Men det är samtidigt jätteskrämmande. Det är ju jag på 70 sidor, mina innersta tankar som jag lämnar ut. Jag är väldigt, väldigt naken. Det är något som jag inte hade tänkt på innan.

Värst pirrande har det känts inför familjen, släkten och de närmaste vännerna, »det är viktigt för mig att de tycker om det jag skriver».

Hon har just inga dikter i skrivbordslådan, men 100-tals i sitt huvud. Bland annat under studietiden har hon träffat människor hon aldrig glömmer, patienter, bland annat Vega som fått en egen dikt, och andra som hon har med sig och som kanske ger upphov till nya dikter.

I USA läste Maria Ekman Isholt språk och sociologi. Hon tyckte att det skulle ha varit »ytterst tråkigt» att läsa naturvetenskapliga ämnen. Hur kan det då komma sig att hon ändrade sig och började läsa medicin?

– Jag drabbades själv av en allvarlig sjukdom och upptäckte att det fanns ett område som jag inte visste ett dugg om, jag ville veta mer.

– Jag lärde mig samtidigt att det här med att jobba i vården inte bara är naturvetenskap utan ännu mer humanism. Detta tillsammans med att min syster – vi står varandra väldigt nära – blev barnmorska gjorde att jag blev väldigt intresserad. Och utbilda mig ville jag ju.

När hon skulle börja studierna bestämde sig familjen för att flytta – från Skåne till Umeå. Drastiskt, javisst. Men också oerhört välgrundat.

Sonen i huset hade astma. Den tvingade honom att vara hemma två månader varje vinter. Han tålde inte den råa luften vid Skånekusten och doktorn trodde att ett rejält luftombyte till torrare luft skulle kunna vara bra för honom. Och simsalabim, efter flytten till norr – »han har inte haft astmabesvär en endaste dag». Allt annat har också varit positiv under de dryga fem år familjen bott i Umeå.

– Det är en så öppen stad och det var väldigt lätt att få kontakt med människorna här uppe.

FOTO: JANINE HELLGREN

Maria Ekman Isholt gläds åt diktsamlingen hon fått publicerad.

När hon började studierna hade hon 100 frågor, »frågor som jag fått besvarade, men det värsta är att jag har fått 1 000 nya, som jag inte ens visste att man kunde ställa».

Visst har hon periodvis haft det jobbigt, men i det stora hela har det fungerat bra och utbildningstiden har varit väldigt rolig. Hon kom inte direkt från gymnasiet, men att hon är lite äldre ser hon som en fördel:

– En del kan säkert börja läsa medicin när de är 19 år, de har den medvetenhet som krävs för att få bra kontakt med människor. Själv var jag alldeles för omogen i den åldern, så det var bara bra att det dröjde tio år.

Yrket medför svåra balansgångar. Om en av dessa säger hon:

– Man har ett sånt ansvar, känner ibland att människor lägger sina liv i ens händer. Men de tankarna får man inte ta med sig hem, man vill ju orka med sina barn, familjen. Samtidigt får man inte bli hård, sätta upp den där väggen så att man inte bryr sig om patienterna. De ger så oerhört mycket, får en att växa.

– Jag vill verkligen hjälpa, vara den som bryr mig. Jag vill vara den som gärna går en extra mil för mina patienter. Men frågan är hur mycket jag kommer att orka, jag ska hinna med mina barn och livet runt om. Det kan komma att påverka valet av vad jag ska jobba med.

– Först ville jag bli barnläkare, med inriktning på onkologi. Men det går nog inte. Då får man ju inte bara barnet som patient, utan en hel familj.

Maria Ekman Isholt berättar om sina känslor när hon hör talas om »den där underbara barnläkaren» som lyckas jobba på precis det sätt hon själv vill. Läkaren om vilken patienterna berättar att »hon fanns alltid där för oss, vi kunde alltid få tag på henne».

– Så’n skulle jag vilja vara, tänker jag då. Men det kommer aldrig att kunna fungera. Därför skulle jag råka in i frustrationen att inte utföra mitt jobb så bra som jag vill. Så jag får kanske välja något annat. I stället för att bli barnläkare får jag bli kvinnoläkare eller, vilket jag aldrig tänkt mig tidigare, satsa på geriatriken. Ett sån´t val är nog ett utslag av att jag alltid vill stå på de svagas sida.

Tom Ahlgren